

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123250324
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6123250324.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu SPRAVBYTKOMFORT, a.s. Prešov, so sídlom Volgogradská 88, 080 01 Prešov, IČO: 31 718 523, zastúpeného PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o., so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 854 581, proti žalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt A. XXXX/XX, D., zastúpenému PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 453 785, o zaplatenie 2175,82 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/49/2023-145 zo dňa 11.10.2023 v spojení s opravnými uzneseniami č.k. 11Csp/49/2023-150 zo dňa 20.10.2023 a č.k. 11Csp/49/2023-191 zo dňa 01.03.2024, takto

rozhodol:

I. O d m i e t a odvolanie proti výroku I.

II. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravnými uzneseniami.

III. P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu zo dňa 11.10.2023 na zmenu žalovaného, žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Citujúc ustanovenia § 2 ods. 1, § 8a ods. 1, 7, § 8b ods. 1 písm. e/, § 10 ods. 1, 6, 7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, uviedol, že sa sústredil na posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného v spore, keďže pre jeho tvrdenie o tom, že na sporný byt v žalovanom období sa nevzťahovala povinnosť platiť preddavky, keďže nešlo v tom čase o byt vzhľadom na kolaudačné rozhodnutie, nemal ešte všetky potrebné podklady. Nie je totiž zrejmé, či neexistoval pôvodne iný byt pod č. 8, ktorý sa prestaval v rámci nadstavby ako mezanín, nie je známe kedy sa začal stavať sporný mezanín a podobne. Súhlasil so žalovaným, že povinnosti platenia žalovaných preddavkov sa vzťahujú len na vlastníka bytu (nebytového priestoru), čo znamená, že byt musí byť skolaudovaný ako byt, ako to vyplýva z § 2 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Z toho dôvodu aj zrejme žalobca vypracoval vyúčtovanie žalovanému za rok 2022 (teda ešte pred kolaudáciou bytu) s nulovými položkami. Poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR 4Cdo 27/2002 zo dňa 29.05.2002 (R 87/2003), podľa ktorého pojmovým znakom bytu je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria, na trvalé bývanie dané právoplatným rozhodnutím stavebného

úradu. Rozhodujúci je teda právny stav založený právoplatným rozhodnutím o povolení užívania stavby (prípadne o zmene účelu užívania) a nie stav faktický.

3. K otázke pasívnej legitímácie uviedol, že v právnej teórii a v nadväznosti na ňu aj v súdnej praxi sa vyskytujú rozdielne názory. Jeden je prezentovaný E. B. a spol. v Komentári k zákonu č. 182/1993 Z.z. vydavateľstvo C.H.Beck. Podľa neho vzhľadom na § 8a ods. 7 citovaného zákona prevodom vlastníctva bytu dochádza k právnemu nástupníctvu, takzvanej singulárnej sukcesii, všetkých práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy z doterajšieho vlastníka na nového a ten zodpovedá aj za záväzky, ktoré predchádzajúci vlastník nemá vysporiadané ku dňu prevodu vlastníckeho práva. Právo správcu vymáhať všetky pohľadávky spojené s vlastníctvom a užívaním bytu sa musí uplatniť len voči súčasnému vlastníkovi zapísanému v KN, pretože toto právo je nerozlučne spojené s vlastníctvom bytu. To by sa vzťahovalo aj na povinnosti vyplývajúce z ročného vyúčtovania nákladov, ktoré by za uplynulé obdobie znášal vždy aktuálny vlastník bytu v čase vykonania ročného vyúčtovania. V prípade vzniku nedoplatkov spoločenstva (správcu) môže tieto vymáhať od nového vlastníka bytu po prevode alebo prechode vlastníckeho práva a tým je v podstate vytvorená zásada, podľa ktorej vznik záväzkov je akcesoricky naviazaný nie na osobu vlastníka t.j. na personálny substrát, ale na vecný substrát, ktorým je existencia vecného práva k bytu. Tento názor bol vyslovený v rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co 191/2014 zo dňa 18.02.2015.

4. Druhý názor je opačný, prezentovaný JUDr. Jánom Zimmermannom, ktorý uvádza, že povinnosť platenia preddavkov nie je upravená vo vzťahu k bytu, ale k jeho vlastníkovi, takže vychádza nie z vecného, ale personálneho substrátu. K tomuto názoru sa priklonil aj prvoinštančný súd, považoval ho za logický a spravodlivý. V spore akým je aj tento správca zistí kto bol vlastníkom bytu v príslušnom období a uplatní voči tejto osobe nárok na zaplatenie nedoplatku. Pri prvom názore by však musel v priebehu celého sporu zisťovať (a aj súd) či nedošlo k zmene vlastníctva bytu, nie je možné vylúčiť ani opakované prevody, ktoré by tak zbytočne zaťažovali konanie a neúmerne ho predžovali. Druhý názor si osvojil aj Krajský súd v Prešove, napríklad v rozsudku sp. zn. 7Co 105/2019 z 30.01.2014 alebo v rozsudku sp. zn. 17Co 71/2019 z 26.11.2019.

5. Keďže žalovaný sa stal vlastníkom bytu až 22.12.2021 povolením vkladu (§ 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka) žalovaný by mohol zodpovedať nanajvýš za nedoplatok za 10 dní, teda od 22.12.2021 do 31.12.2021. To by však žalobca musel urobiť osobitne vyúčtovanie za uvedené obdobie (Komentár k zákonu o vlastníctve bytov vydavateľstvo C.H.Beck, prvé vydanie 2012, strana 562), čo však neurobil.

6. Aj česká právna teória a súdna prax pri obsahovo podobnej právnej úprave zastáva skôr názor o vylúčení prechodu splatných dlhov na nadobúdateľa bytu s výnimkou ich prevzatia podľa § 531 Občianskeho zákonníka (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 22Cdo 242/2009 zo dňa 08.12.2010 alebo uznesenie Ústavného súdu ČR III.ÚS 885/2011). V citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sa uvádza, že vzťah medzi správcou a vlastníkom bytu týkajúci sa platieb preddavkov je vzťahom záväzkovým (obligačným). Záväzkový vzťah je vzťah medzi konkrétnymi osobami a ich prechod na nadobúdateľa bytu nie je možné vykladať extenzívne. Pri zmene vlastníctva bytu neprechádzajú na nového vlastníka všetky práva a záväzky spojené s vlastníctvom bytu, ale len tie, ktoré majú vecnoprávnu povahu.

7. Na pojednávaní žalobca navrhol zmenu žalovaného s poukazom na § 80 CSP vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný už nie je vlastníkom predmetného bytu, ale ďalšia osoba, ktorej navrhol vstup do konania. Keďže súd prvej inštancie nezdieľal názor žalobcu v súvislosti s posúdením vecnej pasívnej legitímácie žalovaného a teda nestotožnil sa s tým názorom, aby na aktuálneho vlastníka prešli aj záväzky, ktoré sú predmetom sporu, tento procesný návrh ako nedôvodný zamietol.

8. Opravným uznesením zo dňa 20.10.2023 súd prvej inštancie opravil označenie a poučenie napadnutého rozsudku.

9. Ďalším opravným uznesením zo dňa 01.03.2024 prvoinštančný súd opravil v záhlaví napadnutého rozsudku obchodné meno žalobcu.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na

nové konanie a rozhodnutie, resp. aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie.

11. Namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že byt bol v katastri nehnuteľnosti evidovaný ako riadne skolaudovaný byt, a to rozhodnutím č. B 20334/2011-Čj už dňa 24.02.2012 (viď 2. strana rozhodnutia Okresného úradu Prešov, X 117/2021/Se-2 zo dňa 16.12.2021). Teda v rozhodnom období z katastra nehnuteľnosti vyplývalo, že sa jedná o byt v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. a jeho vlastníkom je v zmysle ust. § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. povinný poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv. Skutočnosť, že dňa 16.12.2021, t.j. skoro po 10 rokoch bolo vydané rozhodnutie o oprave chybného zápisu nemôže byť na ťarchu ostatných vlastníkov bytov, ktorí sú ukrátení o dlžné úhrady viaznuce na byt č. 8. Nie menej závažnou skutočnosťou, ktorou sa prvoinštančný súd nezaoberal je to, že byt č. 8 bol predmetom opakovaných prevodov (1. vlastníkom bola spoločnosť, ktorá realizovala nadstavbu bytu, pričom išlo o spoločnosť STYXinvest, spol. s r.o., ktorej konateľom bol žalovaný, 2. vlastníkom bol F. E., ktorý bol zastúpený žalovaným a žalovaný na základe splnomocnenia vykonával zaňho všetky právne úkony, 3. vlastníkom bol žalovaný, 4. vlastníkom je pán G. H.), pričom v rámci zmlúv o prevode vlastníckeho práva k bytu bol každý nadobúdateľ v zmysle ust. § 8a ods. 7 citovaného zákona viazaný zmluvou o výkone správy. Na základe tejto zmluvy bol každý vlastníkom povinný uhrádzať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv. Vlastníci bytu č. 8 ku zmluve o výkone správy pristúpili a boli povinní plniť si povinnosti z nej vyplývajúce. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že s bytom č. 8 sa nakladalo ako s riadne skolaudovaným bytom, avšak jeho vlastníkom si neplnil svoje povinnosti a náklady spojené s užívaním bytu neuhrádzal. Je v rozpore s dobrými mravmi, aby bol vlastníkom bytu oslobodený od týchto povinností z dôvodu, že po 10 rokoch začne tvrdiť, že byt nie je bytom v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. a že sa jedná o rozostavaný byt. Súdom nemôže poskytnúť ochranu tomu, kto po tak dlhú dobu akceptuje zápis v katastri nehnuteľnosti ohľadne toho, že sa jedná o riadne skolaudovaný byt, a až v rámci súdneho konania o plnenie povinností spojených s vlastníctvom bytu zmení kataster na jeho návrh charakter bytu na byt rozostavaný. Stále treba brať na zreteľ práva ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorí sú takýmto konaním poškodzovaní na svojich majetkových právach. Rozhodnutie Okresného úradu Prešov, katastrálny odbor, číslo konania X 117/2021/Se-2 o oprave chyby nemá spätný účinok a nemôžu byť ním poškodení ostatní vlastníci bytov v predmetom bytovom dome. Bol to práve žalovaný, ktorý mal byť bdely a v prípade, že byt č. 8 považoval za rozostavaný, mal sa opravy chyby v zápise v katastri domáhať okamžite a nie uvedený stav akceptovať po dobu desiatich rokov. Ak už bol súd prvej inštancie toho názoru, že rozhodnutie o oprave chyby v katastri nehnuteľnosti má spätné účinky a môže byť ním zasiahnuté do práv ostatných vlastníkov bytov, mohol a mal vyššie uvedenú nečinnosť vlastníka bytu č. 8 (10 rokov akceptovaný zápis bytu č. 8 v katastri ako riadne skolaudovaný) zohľadniť aspoň pri rozhodovaní o práve na náhradu trov konania. Vlastníci bytov zastúpení správcom vychádzali z pravdivosti údajov uvedených v katastri nehnuteľnosti a samozrejme požadovali, aby tak ako sú oni povinní platiť poplatky spojené s vlastníctvom bytov, tak aj vlastníkom bytu č. 8 nemá byť žiadna výnimka. Rozhodnutím súdu prvej inštancie sú ostatní vlastníci bytov ukrátení na žalovanej sume a navyše im súd ešte uložil aj povinnosť nahradiť žalovanému trovy súdneho konania. Pritom bol to práve vlastníkom bytu č. 8, ktorý mal byť bdely a dbať na správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľnosti.

12. Správca pri podaní žaloby vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/191/2014 zo dňa 18.02.2015, ako aj z odbornej literatúry všeobecne akceptovanej uvedenej v komentári k zákonu č. 182/1993 Z.z. vydavateľstva C.H.Beck, v zmysle ktorého, vzhľadom na ust. § 8c ods. 7 citovaného zákona, prevodom vlastníctva bytu dochádza k právnomu nástupníctvu, takzvanej singulárnej sukcesii všetkých práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy z doterajšieho vlastníka na nového a ten zodpovedá aj za záväzky, ktoré predchádzajúci vlastníkom nemá vysporiadané ku dňu prevodu vlastníckeho práva. Právo správcu vymáhať všetky pohľadávky spojené s vlastníctvom a užívaním bytu sa musí uplatniť len voči súčasnému vlastníkovi zapísanému v katastri nehnuteľnosti, pretože toto právo je nerozlučne spojené s vlastníctvom bytu. Správca postupoval v zmysle uvedenej judikatúry a odbornej literatúry a ako žalobcu uviedol aktuálneho vlastníka v čase podania žaloby, avšak uvedomujúc si rozdielne právne názory k danej právnej problematike z dôvodu naplnenia princípu právnej istoty navrhol súdu prvej inštancie, aby do konania popri pôvodnom žalovanom vstúpil aj pán F. E., ktorý bol vlastníkom predmetného bytu v dobe, kedy nedoplatok vznikol. Týmto procesným postupom chcel správca dosiahnuť jediný cieľ, ktorým bolo splnenie jeho povinnosti v zmysle ust. § 8 ods. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Z.z., a to vymôcť v prospech ostatných vlastníkov bytov vzniknuté nedoplatky. Prvoinštančný súd tento návrh žalobcu uznesením zo dňa 24.07.2023 zamietol. Správca pritom predložil

návrh na pristúpenie pôvodného vlastníka F. E. do konania na strane žalovaného hneď pri prvom úkone potom, ako bola zo strany žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu vznesená námietka nedostatku pasívnej veci legitímácie. Žalobca ďalším podaním zo dňa 05.05.2023, adresovanom ešte v rámci upomínacieho konania Okresnému súdu Banská Bystrica sp. zn. 29Up/306/2023, v súlade s ust. § 79 CSP predložil súdu návrh na pristúpenie pôvodného vlastníka ako ďalšieho žalovaného. V návrhu bolo jednoznačne uvedené, že sa predkladá z dôvodu právnej istoty. Súd mal tomuto návrhu vyhovieť, keďže jeho úlohou je postupovať v súlade s ust. § 2 ods. 1 CSP a chrániť práva žalobcu spravodlivo tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Ust. § 79 CSP vyhovieť tomuto návrhu jednoznačne umožňovalo. Ak by súd návrhu vyhovel, dôvod zamietnutia žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie by bol odstránený a vzniknutý nedoplatok by jeden zo žalovaných uhradil. Naproti tomu súd prvej inštancie tomuto návrhu nevyhovel a potom žalobu zamietol. Prvoinštančný súd pasívnu vecnú legitímáciu uviedol ako jeden z dôvodov zamietnutia žaloby, čo svedčí o tom, že návrh žalobcu na pristúpenie ďalšieho žalovaného bol dôvodný. Pritom pripustenie ďalšieho žalovaného do konania na základe návrhu by nemalo žiaden vplyv na rozsah dokazovania, keďže návrh bol predložený ešte v rámci upomínacieho konania. Uvedeným procesným postupom súdu došlo k tomu, že ostatní vlastníci bytov bytového domu sú ukrátení na svojich právach a nastala situácia, že nedoplatky viaznuce na byte č. 8 ostali neuhradené na ich úkor. Princíp právnej istoty bol porušený aj tým, že súd prvej inštancie sám cituje rôzne právne názory k danej problematike uvádzané v rozhodnutiach odvolacích súdov a následne v rámci vlastnej úvahy sa k jednému z nich prikláňa a žalobu zamietla.

13. Ďalej sa súd prvej inštancie pri skúmaní pasívnej vecnej legitímácie vôbec nevysporiadal so skutkovým tvrdením žalobcu, že byt č. 8 bol prevádzaný bez zákonom vyžadovanej prílohy v zmysle ust. § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z., ktorou je potvrdenie správcu vlastníkov bytov v dome, že vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu. Tak ako pán F. E. ako pôvodný vlastníkom, ani žalovaný si túto zákonnú povinnosť nespĺnili a byt č. 8 bol prevádzaný bez potvrdenia správcu o nedoplatkoch. Porušenie tejto zákonnej povinnosti vlastníkami bytu č. 8 ostalo súdom prvej inštancie bez povšimnutia. Pritom práve zákonom vyžadované potvrdenie správcu o nedoplatkoch má zamedziť tomu, aby vznikali situácie, kedy jeden dlžník sa vyvíja argumentáciou, že za dlh na byte zodpovedá bývalý alebo budúci vlastníkom. Ak už súd prvej inštancie bol toho názoru, že pasívna vecná legitímácia nie je daná a nie sú ani splnené podmienky na to, aby pripustil v súlade s ust. § 79 CSP do konania na strane žalovaného bývalého vlastníka, mal porušenie ust. § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. žalovaným, zohľadniť aspoň pri rozhodovaní v časti ohľadne náhrady trov súdneho konania.

14. Súd prvej inštancie v bode 25. rozsudku uviedol, že žalobca vypracoval vyúčtovanie za rok 2022 s nulovými položkami, čím podľa jeho názoru akceptoval skutočnosť, že na byte neviaznu žiadne nedoplatky. Uvedené skutkové zistenie súdom prvej inštancie nie je správne, keďže vyúčtovanie za rok 2022 s nulovými položkami neznamená, že v rokoch 2019 až 2021 na byte nevznikli nedoplatky alebo žeby sa týmto vyúčtovaním správca vzdával za ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome práva na zaplatenie žalovanej sumy.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní pozabudol, že žalovaný vec, že byt nie je skolaudovaný netvrdí prvýkrát žalobcovi v priebehu konania. V roku 2019 oznámil žalovaný, prostredníctvom žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, že ide o neskolaudovaný byt. Žalobca následne žalovanému podal odpoveď dňa 13.09.2019, v danom liste priamo správca uviedol: „V prípade, že dôjde k zmene na liste vlastníctva bytového domu, budú finančné prostriedky vrátené na účet pána E.“ Samotný žalobca uznal, že v prípade ak sa jedná o rozostavaný byt, finančné prostriedky, ktoré boli doposiaľ poukazované žalobcovi vráti, nakoľko na nich nevznikol právny nárok. Opätovne bola žalobcovi doručená reklamácia vyúčtovania zo dňa 25.06.2021, na ktorú žalobca opätovne reagoval v zmysle Odpovede na reklamáciu vyúčtovania za rok 2020, kde opätovne poukázal len na absenciu zápisu na okresnom úrade, že ide o rozostavaný byt. Žalovaný sa následne obrátil aj na príslušný okresný úrad, katastrálny odbor so žiadosťou o opravu chyby na LV č. XXXX, byt č. 8. Okresný úrad, katastrálny odbor vydal rozhodnutie o oprave chyby a došlo k zápisu bytu ako rozostavaného bytu. Žalovaný rozhodnutie doručil aj žalobcovi, a to dňa 21.12.2021. Žalobca riadne poučil žalovaného spotrebiteľa, že finančné prostriedky vráti. Spotrebiteľ nemôže doplácať na chybu správneho orgánu a nakoľko sa riadne preukázalo rozhodnutiami správnych orgán, byt v danom období nebol za rozhodné obdobie skolaudovaný. Platby by prijal žalobca bez právneho titulu, nakoľko nemá zákonné oprávnenie za toto obdobie si od žalovaného nárok vymáhať. Poukázal na nesprávne až zavádzajúce tvrdenia, že žalobca

nemohol vedieť o tejto skutočnosti a teda, že predmetný nárok si musel uplatňovať. Nakoľko mu je tento stav známy od roku 2019, kde práve žalovaný vytvoril podmienky, aby si žalobca nemusel predmetnú pohľadávku vymáhať. Došlo k akceptácii predmetných reklamácií ako aj prísľubu k návratu finančných prostriedkov. Poukázal na špekulatívnosť konania a je to len dôsledkom aktivity žalobcu, nakoľko všetky tieto skutočnosti mu boli známe pred podaním žaloby, žalovaný všetko žalobcovi zdokladoval, spoliehal sa aj na prísľub od žalobcu. Žalobca si na byt v období od 2011 do 2017 neuplatňoval žiadne nároky, vzhľadom na uvedené ide len o špecifický a šikanózný nárok v rozpore s dobrými mravmi a predovšetkým takéto konanie voči spotrebiteľovi nemôže požívať ochranu.

16. Za neúspech si môže žalobca aj v zmysle prvej definície účastníctva v konaní a dispozičnej zásady, ktorá stojí len na žalobcovi a pomere jeho úspechu v plnom rozsahu, sám. Žalobca nepreukázal právny nárok voči spotrebiteľovi, rovnako nepreukázal ani právny titul na požadovanie predmetného plnenia, a preto tu nie sú naplnené žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa. Navrhol odvolanie odmietnuť ako nedôvodné a zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania vo výške 100%.

17. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že súdny spor nie je spotrebiteľský, keďže žalobca neuplatňuje svoje nároky voči žalovanému, ale nároky ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome. Vyjadrenie zo dňa 13.09.2019 sa nevzťahuje na predmet konania, avšak je z neho zrejmé, že pán E. počas doby kedy bol byt evidovaný ako skolaudovaný platby vykonával, keďže následne sa ich vrátenia žalovaný od správcu domáhal. Postup žalovaného vykazuje znaky nepoctivosti, keďže byt bol prevádzaný s nedoplatkami bez zákonom vyžadovanej prílohy „Vyhlásenia správcu o nedoplatkoch“. Ak bol žalovaný vlastníkom bytu v bytovom dome mal povinnosť sa finančne podieľať na nákladoch spojených s prevádzkou, údržbou a opravou spoločných zariadení bytového domu. Práve neplnením si tejto povinnosti žalovaným dochádza k obohacovaniu sa na úkor ostatných vlastníkov bytov.

18. Žalovaný v duplike uviedol, že odpoveď zo dňa 13.09.2019 určite súvisí s predmetom konania, žalobca si uplatňuje nároky za rok 2019 voči žalovanému. Je podstatné vyjadrenie žalobcu, že si nároky uplatňuje neoprávnene a nakoľko dôjde k zmene na LV, že ide o rozostavaný byt, finančné prostriedky vráti. Tým poukázal aj na skutočnosť, že za rozostavaný byt nemá žalobca nárok vymáhať finančné prostriedky.

19. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 17.04.2024 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Proti výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu zo dňa 11.10.2023 na zmenu žalovaného, odvolací súd odvolanie odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ CSP, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, s poukazom na ust. § 357 CSP a contrario. Uznesenie o zamietnutí (rozhodnutie o) návrhu strany na zmenu strany sporu nie je vymedzené v ust. § 357 CSP, ktorý vymenúva uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné.

21. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalobcom tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzil odvolateľ v podanom odvolaní.

22. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

23. Pokiaľ žalobca namietal nesprávny procesný postup, ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tieto okolnosti v odvolaní nie sú bližšie označené. Obsah práva na spravodlivý proces je široký a predstavuje predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. Každé dielčie porušenie práva na spravodlivý súdny proces je potrebné hodnotiť v kontexte celého konania. O naplnenie odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup dosiahne takú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Odvolací súd nezistil porušenie žiadneho z čiastkových práv na spravodlivý proces. To, že prvoinštančný súd právne vec posúdil inak, ako si to predstavoval, resp. predpokladal žalobca, neznamená, že mu boli zákonom garantované práva odňaté.

24. Odvolací súd nezistil ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezistil akékoľvek pochybenie v procesnom postupe prvoinštančného súdu, pre ktoré by bolo nevyhnutné sa touto otázkou zaoberať. Žalobca v odvolaní bližšie uvedenú odvoláciu námietku nekonkretizuje.

25. Žalobca ďalej namietal nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená buď chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, alebo nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo je tu predpoklad tzv. dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany alebo útoku. Odvolací súd zisťoval, či v prejednávanej veci prvoinštančný súd nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu. Nezistil, že by prvoinštančný súd niektorý z navrhovaných dôkazov nevykonal. Vykonal všetky navrhnuté dôkazy relevantné pre rozhodnutie o veci. Prvoinštančný súd správne vyhodnotil, ktoré z dôkazov je vo veci potrebné vykonať a následne aj vyhodnotiť, ktorý dôkaz je spôsobilý priviesť súd k ďalším skutkovými zisteniam a ktoré dôkazy majú vplyv na správne ustálenie skutkového stavu. Prvoinštančný súd tieto dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. To, akým spôsobom hodnotil dôkazy súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd dôkazy hodnotil v prejednávanej veci správne, dospel k správnym skutkovým zisteniam, pretože výsledky hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám formálnej logiky. Tento postup prvoinštančného súdu je postupom autonómny, do ktorého odvolací súd nezasahuje. Odvolací súd sa len stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd a je týmto skutkovým stavom viazaný.

26. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

27. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia, keď na zistený skutkový stav súd buď neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

28. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd pri právnom posúdení veci nepochybil.

29. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil, vyvodil z nich i správny právny záver a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie.

30. Predmetom sporu je zaplatenie žalovanej sumy 2 175,82 eur s príslušenstvom titulom nedoplatku nákladov spojených s užívaním bytu č. 8 nachádzajúcom sa v bytovom dome na I. J. XX, D..

31. Podľa k žalobe priložených vyúčtovaní nákladov spojených s užívaním bytu, za rok 2019 bol nedoplatok 549,69 eur, za rok 2020 1.323,56 eur a za 2021 vo výške 2.175,82 eur.

32. Nebolo v konaní sporné, že žalovaný sa stal vlastníkom rozostavaného bytu č. 8 v obytnom dome až 22.12.2021.

33. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, keďže nebol za obdobie vzniku nedoplatkov v rokoch 2019 až 2021 vlastníkom bytu (s výnimkou obdobia od 22.12.2021 do 31.12.2021, avšak za takéto obdobie nebolo urobené samostatné vyúčtovanie). Vychádzal z právneho názoru, že vzťah medzi správcom a vlastníkom bytu v súvislosti s platbami je záväzkovým vzťahom, a preto dlhy pôvodného vlastníka neprechádzajú spolu s vlastníckym právom na nadobúdateľa bytu.

34. S takýmto právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a považuje ho za vecne správne a logické. Ustanovenie z ktorého je potrebné vychádzať, je § 8a ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ktoré citoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z tohto ustanovenia vyplýva, že s prevodom vlastníctva bytu v dome prechádzajú na nového vlastníka bytu v dome práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy. Tzn. že nový vlastník bytu pristupuje k zmluve o výkone správy. Vzťah medzi správcom a vlastníkom bytu, týkajúci sa platieb preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv, je vzťahom záväzkovým (obligačným). Záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Záväzkovo právny vzťah má relatívny charakter. To znamená, že záväzkové vzťahy a povinnosti z nich vyplývajúce pôsobia výlučne medzi účastníkmi tohto záväzkového vzťahu (inter partes). Zmena v subjektoch záväzkového vzťahu je možná len na základe dôvodov uvedených v zákone. Prechod práv a povinností zo záväzkového vzťahu na nadobúdateľa veci, ktorej sa týkajú, je teda iba výnimkou, nie pravidlom. V danom prípade správca má voči vlastníkovi bytu požiadávku zo zmluvy o výkone správy, nedoplatok na nákladoch spojených s užívaním bytu, ktorý nárok je viazaný iba na subjekty zmluvného záväzkového vzťahu a neprechádza s prevodom bytu a vlastníckeho práva na nového vlastníka. Nevyplýva zo znenia ust. § 8a ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z., aby na nového vlastníka bytu prechádzali požiadavky správcu zo zmluvy voči pôvodnému vlastníkovi, keďže nemajú vecnoprávnu povahu. Z uvedeného vyplýva, že vlastník bytu, ktorý byt previedol na iného vlastníka, je pasívne legitimovaný v spore o platby preddavkov podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktoré sa stali splatnými v dobe, keď bol vlastníkom bytu, pretože na nového vlastníka bytu povinnosť zaplatiť nedoplatky neprechádza.

35. Súd prvej inštancie nezamietol žalobu z dôvodu, že byt č. 8 nebol skolaudovaný a že povinnosť platiť preddavky sa vzťahuje len na vlastníka skolaudovaného bytu. Žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, keďže nebol v rozhodnom období vzniku nedoplatkov vlastníkom bytu. V bode 25. odôvodnenia rozsudku, na ktorý poukazuje žalobca, prvoinštančný súd uvádza, že pre posúdenie tvrdenia žalovaného o tom, že na sporný byt v žalovanom období sa nevzťahovala povinnosť platiť preddavky, keďže nešlo v tom čase o byt vzhľadom na kolaudačné rozhodnutie, nemal všetky potrebné podklady. Súhlasil s právnym názorom žalovaného, že povinnosť platenia preddavkov sa vzťahuje len na vlastníka bytu, čo znamená, že byt musí byť skolaudovaný ako byt. Nebolo dôvodom zamietnutia žaloby to, že byt nebol skolaudovaný a preto nevznikla povinnosť platiť preddavky, pretože súd prvej inštancie konštatoval, že na takýto záver nemá podklady, napriek tomu, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného ohľadom platenia preddavkov až právoplatným rozhodnutím o povolení užívania stavby.

36. Keďže dôvod zamietnutia žaloby spočíval v inej skutočnosti (nedostatku pasívnej vecnej legitímácii žalovaného) nemal dôvod súd prvej inštancie sa zaoberať námietkami žalobcu uvedenými v bodoch 5., 7., 8., 9. odvolania, a to že byt bol evidovaný ako skolaudovaný už dňa 24.02.2012 a že až dňa 16.12.2021 bolo vydané rozhodnutie o oprave chybného zápisu.

37. Skutočnosť, že byt bol predmetom opakovaných prevodov, žalobca neuviedol, ako by mala mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a z akého dôvodu sa ňou mal súd prvej inštancie zaoberať. Je nepochybné, že každý vlastník bytu je povinný uhrádzať preddavky do fondu prevádzky údržby a opráv, avšak žalobca mal žalovať vlastníka bytu, ktorému tieto nedoplatky vznikli.

38. Ak žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/191/2014 zo dňa 18.02.2015 a komentár k zákonu č. 182/1993 Z.z. vydavateľstva C.H.Beck, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie krajského súdu a komentár nie sú pre súd záväznými prameňmi práva a nejde ani o rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 CSP v prípade rozhodnutia krajského súdu.

39. Uznesením zo dňa 24.07.2023 súd prvej inštancie návrh na pristúpenie ďalšieho žalovaného F. E. zamietol. O návrhu žalobcu na pripustenie ďalšieho subjektu do konania rozhoduje súd podľa § 79 CSP. Civilný sporový poriadok nestanovuje žiadne kritéria, kedy je súd povinný takémuto návrhu vyhovieť, uvádza iba, že môže pripustiť vstup ďalšieho subjektu do konania, teda necháva rozhodnutie na úvahe súdu rozhodujúcim o takomto procesnom návrhu. Napriek tomu, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na pristúpenie ďalšieho žalovaného, žalobcovi zostalo zachované právo podať samostatnú žalobu voči tomuto subjektu, pristúpenie do konania ktorého súd zamietol.

40. Pokiaľ žalobca namietal, že princíp právnej istoty bol porušený tým, že súd prvej inštancie sa priklonil k jednému z právnych názorov, odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd sa musel prikloniť k jednému z právnych názorov, aby vo veci mohol rozhodnúť, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil, vysvetlil, prečo sa priklonil k právnemu názoru z ktorého vychádzal, jeho závery sú zrozumiteľné, logické a správne. Žalobca v odvolaní pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu neuviedol, prečo by právne posúdenie súdom prvej inštancie nemalo byť správne a nevysvetlil, prečo by mal súd vychádzať z iného právneho názoru.

41. Prvoinštančný súd v bode 25. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že povinnosti platenia preddavkov sa vzťahujú len na vlastníka bytu, čo znamená, že byt musí byť skolaudovaný ako byt a z tohto dôvodu zrejme žalobca vypracoval vyúčtovanie žalovanému za rok 2022 (teda ešte pred kolaudáciou bytu) s nulovými položkami. Netvrdil súd prvej inštancie, že na byte neviaznu žiadne nedoplatky, ani to, aby sa týmto vyúčtovaním správca vzdával za ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome práva na zaplatenie žalovanej sumy.

42. Z námietky žalobcu, že byt bol prevádzaný bez zákonom vyžadovanej prílohy v zmysle ust. § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z., teda potvrdenia správcu, že vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru v dome a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv, nie je zrejme, ako absencia takejto zákonom vyžadovanej prílohy, by mala ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej.

43. Vo vzťahu k trovám konania, odvolací súd uvádza, že základným kritériom pre rozhodnutie o trovách konania je zásada úspechu v spore vyjadrená v ust. § 255 CSP. Z tohto ustanovenia je zrejme, že v prípade plného úspechu v spore sa má úspešnej strane priznať plná náhrada trov konania a v prípade čiastočného úspechu do úvahy prichádza buď čiastočné priznanie náhrady trov alebo rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný mal v spore plný úspech, preto na základe ust. § 255 ods. 1 CSP súd prvej inštancie správne priznal žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pokiaľ ide o skutočnosti, a to absenciu zákonom vyžadovanej prílohy podľa § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. pri prevode bytu a nečinnosť vlastníka bytu – 10 rokov akceptovaný zápis bytu č. 8 v katastri ako skolaudovaný, ktoré žalobca navrhoval zohľadniť pri rozhodovaní o trovách konania, k tomu, aby súd nepriznal plne úspešnej strane náhradu trov konania, musel by byť dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP.

44. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je

súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 135/2019 zo dňa 11.02.2020.

45. V danom prípade odvolací súd nevezhliadol výnimočnosť situácie na strane žalobcu ako obchodnej spoločnosti založenej za účelom podnikania bez preukázania konkrétnych účtovných dokladov, ktoré by mohli odôvodňovať postup súdu podľa § 257 CSP, a to aj napriek skutočnostiam navrhovaným žalobcom zohľadniť pri rozhodovaní o trovách konania, a to absenciu zákonom vyžadovanej prílohy podľa § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. pri prevode bytu a zápis bytu č. 8 v katastri ako skolaudovaný. Tieto skutočnosti samy osebe bez preukázania pomerov na strane žalobcu, nie sú takej intenzity, aby odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania plne úspešnej strane sporu. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo vykonané dokazovanie v tomto smere, aby bolo možné pričítať na ľarchu žalovaného žalobcom uvádzané skutočnosti. Nebolo preukázané, aby žalovaný zavinił nesprávny zápis bytu v katastri nehnuteľnosti.

46. Vzhľadom na uvedené okolnosti považoval odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

47. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP, v súlade s princípom úspechu v spore, kde za úspešnú stranu v odvolacom konaní považuje žalovaného, ktorému voči neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

48. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).